

Det, der bliver.

Herrens Ord bliver evindeligt.
(1. Pet. 1, 24.)

FASTEBETRAGTNING.

I.

Af Lidelseshistorien: „Da kom Jesus med dem til beder, at I ikke skulle falde i Fristelse!“
I dette Afsnit har vi Beretningen om Jesu store Sjaelidelser i Getsemane.

Stedet. En Have. Den første Adam stod med sin Brudren og hellig i Edens Have. Han blev fristet og faldt og „nedsænkede den hele Slægt.“ For at tage al Synd, begaaet i Verden med Faldets Følger, paa sig og for at give Slægten tilbage til Samfund med Gud — træder den anden Adam frem, ogsaa i en Have, og møder den samme Fjende, som den første faldt for.

Jesus og hans Disciple. „Judas vidste Stedet,“ og ak, hvad han dog bruger til sin Viden til: at forraade sin Herre og Mester. De otte Disciple lades uden for Haven eller maaske ret inden for. Han beder dem vente, „sættes sig ned,“ medens han gaar hen for at bede. De tre, Peter, Jakob og Johannes derimod, tager han med sig dybere ind i Haven. De tre, som har været Vidne til Jesu højeste Ophøjelse, Opvækkelsen af Jarius's Datter, Forklærelsen paa Bjerget, de skal ogsaa være Vidne til hans dybeste Fornedelse, hans forfærdelige Sjaelkamp.

Selve Kampen. Den begynder med, at han „bedrøves,“ „skælver,“ „voldsomt at ængstes“ hans „Sjæl er bedrøvet indtil Døden,“ d. e. han er nærværd at dø af Sorg. „Se, det Guds Læn, som bærer Verdens Synd!“ Alle Menneskers Synd fra Adams til det sidste Menneske, som skal leve paa Jorden, samlede sig over Jesus og faldt med hele sin grusomme Tyngde ned over hans rene, syndfrie Sjael; naar hertil kommer Guds retfærdige Fordringer over for ham som alle Synderes Stedfortræder og Djævelens heftige Anklage og Fristelse — da kan vi ej undres over, at Byrden tyngede ham saa dybt.

Her opfyldtes det, som skrevet staar: „Han har taget vore Sygdomme paa sig og baaret vore Smarter,“ han er saaret for vore Overtrædelser, „Straffen er lagt paa ham.“ „Herren lod al vor Misgerning komme over ham,“ han slog Hyrden.“ Han skal nu forlige hele Verden med Gud (2. Kor. 5, 19); betale vor store Syndegæld (1. Tim. 2); nu og ved hele hans Lidelse og Død domfældes Synden i Kristi Kød (Rom. 8, 3); nu blev han „gjort til Synd for os, for at vi skulle blive Guds Retfærdighed i ham.“

Du, kære Herre Jesus, du er min Retfærdighed og jeg er din Synd! Du har taget, hvad mit er, og givet mig, hvad dit er. Hvad jeg var, det blev du, paa det at, hvad jeg ikke var, det skulde jeg blive.“ (Luther).

A. R.

Den syriske Kirkebibel. Af H. P. Hansen.

I.

Syrien var et Land med mange Folk og mange Sprog. De syv Nationer, som udgjorde de oprindelige Indbyggere, blev aldrig helt udryddet, nogle af Hettitterne, Filisterne, Moabitterne og Ammonitterne døde endnu ved Grænserne.

De assyriske Eroberere havde fjernet de ti Stammer og befolkningen Landet med Mennesker af andre Nationaliteter, hidført fra fjerne Egne. Jøderne blev ført til Babylon, hvor de blev saa længe, til de tabte deres Modersmaals oprindelige Renhed. De græske og romerske Erobrere havde sat deres Spor paa Landet, og Israels tolv Stammer, der var spredt i det fremmede,

nogle allerede siden Salmanassers Dage, vilde naturligt nok lære Sproget i det Land, hvor de boede, og Proselytterne, der kom fra alle Lande for at tilbede i det Tempel, som var „et Bedehus for alle Folk,“ brugte de forskellige Tungemaal, de var vant til fra deres Hjemland.

Befolkningens blandede Karakter i Palæstina fremgaar ogsaa af Indskriften paa Frelserens Kors, der var skrevet paa Hebraisk, Græsk og Latin: Latin var Erobrernes, Herskerers og det romerske Kejserriges officielle Sprog, der taltes af en Mængde Jøder i Egypten og anden Steds, og som ogsaa var af særlig Interesse for dem paa Grund af den Kendsgerning, at den græske Oversættelse af de hellige Skrifter var i almindelig Brug og citeredes hyppigt. Hebraisk, Jødernes hellige Sprog, i hvilket Skrifterne blev læst hver Sabbat i Synagogerne, Sproget i hvilket de jødiske Rabbier blev undervist, og hvormed hver Israelit maatte have nogen Kendskab — disse og forskellige andre Tungemaal taltes i Syrien af dem, der var født i Landet, eller som Rejselyst, Krigslykke eller Handelsinteresser havde bragt did. Men ved Siden af de store ledende Sprog, her er omtalt, var der en syrisk Dialekt af det Hebraiske, Sprog, der taltes paa Markedspladsen, i Fiskerbaadene, i Hjemmet, omkring Baalet, paa Marken og paa Vejene, hvor det jævne Folk færdedes.

Og hvor velkendt Folk, der boede i Palæstina, end var med Græsk, eller hvor megen Ære de end viste Hebraisk, vilde de alligevel i deres daglige Tale naturligt gøre Brug af Aramæisk. Og som det udtrykkelig hedder, at „hele Folket hang ved ham og hørte ham,“ maa vi slutte, at Jesus som Regel gjorde Brug af dette Sprog. Uden Tvivl talte han ogsaa Græsk, og Evangelierne giver rimeligvis ogsaa en Antydning af at, hvad han sagde i eet Sprog, oversatte han til det andet af Hensyn til Tilhørere, som bedst forstod Græsk.

De nøjagtige Referater fra de apostoliske Øjenvidner, som var omhyggelige med endogsaa at notere Stillingen, Blikket, Eftertrykket, Frelseren brugte, hvorledes han „saa rundt“ paa Folket, „udstrakte sine Hænder,“ „raabte med høj Røst,“ „sad“ paa Bjerget, da han lærte, i Fiskerbaaden eller ved Jakobs Brønd, — giver os i visse Tilfælde ogsaa de virkelige Ord, han brugte i Aramæisk, idet de tilføjer en græsk Oversættelse.

Vi finder da, at Frelseren i sin Undervisning og Gerning brugte Folkets gangse Sprog, som om det var hans eget. Han aabnede den Stummes Læber med et syrisk Ord i „Efata.“ Han opvakte Hovedsmandens Datter fra hendes Dødsøvn med: Talita cumi. En af sine Disciple gav han Navnet „Kefas“, og han fortalte sin Tilhængere, at de ikke kunde tjene baade Gud og „Mammon,“ hvilket er det syriske Ord for Rigdom. Han irettesatte Jøderne for at tage den Ydelse, paa Syrisk kaldet „corban“, Børn skyldte deres Forældre, og saaledes berøve disse deres Ret, og han advarede sine Disciple mod at tiltale en Border med det foragtelige syriske Ord „raka.“ I Getsemane Have tiltalte han sin Fader med Ordet „Abba,“ og paa Korset udbrød han: „Eli, Eli, lama sabaktani.“

Det var som et Feltraab for den første Menighed „Maranatha“ Herren kommer, og Luk. fortæller om en Kvinde med det syriske Navn Tabitha, som blev opvakt fra døde.

Alle disse Kendsgerninger peger i Retning af, at Frelseren daglig brugte det aramæiske Sprog, og en stor Del af den, der er gengivet af hans Tale, maa derfor være en Oversættelse til et andet Sprog end det, hvori det var fremført.

Derfor maa de Syriske Evangelier være af særlig Interesse. Thi enten de er at opfatte som Beretninger om Herrens Ord: det samme Sprog, hvori de blev talt, eller som en tidlig Oversættelse fra Græsk Originater tilbage til det Sprog, hvori de oprindeligt blev udtrykt, saa kan vi fuldt ud slutte os til Dr. Malans Ord: Vi maa søge efter den virkelige Aand af vor Frelseres Undervisning i Peshittos ærværdige Idiom.

Kristi Kirke havde sin Oprindelse i Syrien, og de fleste af dens første Medlemmer var Syrerer — Jøderne selv udsprang fra „en omvankende Syrer, (5. Mos. 26, 5,) og Palæstinas Indbyggere var for størstedelen af samme Slægt og talte samme Tunge. Naar hertil kommer Syrerens litterære Standpunkt paa Kejsers Augustus Tid, og at det var Guds Plan, at Menneskene skulde modtage Evangeliet paa deres egen Tunge, selv om det skulde ske ved Hjælp af et Under, kan vi ikke tro, at det har været længe, før dette Folk er kommen i Besiddelse af den ny Pagts hellige Skrifter i dets eget Sprog.

Hebraisk, Syrisk og Arabisk er bleven kaldt Østens tre store litterære Sprog, og det var i den syriske Tunge, at det gudommelige Ords Tidsvandestrømmede ud over Østens Lande og oplivede Slægt efter Slægt, indtil den falske Profet i det syvende Aarhundrede næsten udrykkede det syriske Maal og den syriske Civilisation og gjorde Landet til en Ørk, hvad det er endnu den Dag i Dag.

Rejsende i Østens Lande fortæller om den ene By efter den anden, hvis Bygninger fra det første til det syvende Aarhundrede, tilsyneladende staar som da de blev forladt af deres Beboere for tolv Aarhundreder siden, velbyggede Huse med Gallerier og Balkoner, smukke Haver; prægtige Kirker, prydet med Søjler og Taarne og omgivet med omhyggeligt udførte Grave. Det hedder om disse Byer i en Rejsehaandbog: „Selucia er øde, Apamea er øde, Arethusa er øde, Larissa er øde, Laodicea ved Libanon er øde, og Antiochia er svundet ind til en By paa seks Tusind Indbyggere.“

Men hver af disse Byer var repræsenteret ved en Biskop paa Kirkemødet i Nikaæ, og Listen med deres Navne eksisterer endnu i det syriske Sprog.

Vi ved, at store og indflydelsesrige Menigheder rejste sig i Syrien i Aposteltiden som en Frugt af Apostlenes og den første Disciplelæres Arbejde, og det hedder i Ap. Gr. 11, 26, at Disciplene først i Antiochia blev kaldt Kristne. Det ligger ogsaa nær at formode, at disse Menigheder var i Besiddelse af Beretninger om de velsignede Ord, som udgik fra hans Mund.

Omkring ved Aaret 175 kom en assyrisk Filosof ved Navn Tatian, der var gaaet over til Kristendommen, til Syrien, hvor han, der var paavirket af Gnosticismen, blev Leder af en af de Sekter, hvoraf der fandtes mange paa den Tid. Han udarbejdede et Værk, kaldet Diatessaron — „gennem fire“ — der var en Art Harmoni af de fire Evangelier i en fortløbenes Fortælling. Det er ikke sandsynligt, at han oversatte Teksten fra Græsk, og hvis ikke, er det troeligt, at de fire Evangelier allerede forelaa i det syriske Sprog.

I denne Evangelie-Harmoni udelod Tatian visse Afsnit, som ikke stemmede med hans særlige Lære, og det er muligt, at han af samme Grund foretog visse Ændringer.

Diatessaron havde en betydelig Udbredelse over en stor Del af Syrien. Theodoret, som blev Biskop i Cyrhus, Hovedstaden i den syriske Provins Cyrhestica, omkring Aar 420, fandt over 500 Hænder Eksemplarer af Tatians Diatessaron i de syriske talende Kirker i hans eget Bispedømme. Han skriver i en af sine Bøger om Tatian: Denne

udarbejdede det saakaldte Diatessaron Evangelium. Han udskar Genealogierne og hvad andet, der viste, at Herren efter Kjødet var af Davids Sæd. Og det brugtes ikke blot af hans eget Parti, men ogsaa af dem, som følger Apostlenes Undervisning, fordi de ikke vidste om Tekstens Fordærvelse, men brugte den ganske simpelt som en Haandbog. Og jeg fandt mere end to Hundrede saadanne Bøger, holdt i Ære i de nærliggende Kirker, og jeg samlede dem og kastede dem bort og erstattede dem med de fire Evangelisters Bøger.

Denne Kendsgerning giver os et Begreb om de hellige Skrifter store Udbredelse i den syriske Tunge og antyder ogsaa, hvor uundverlig en tidlig syrisk Oversættelse maa have været.

Sikkert nok var Grundstammen i de første Menigheder sædvanligvis Jøder; thi Evangeliet kom „først til Jøderne.“ Hvor som helst Apostlene kom, forkyndte de Evangeliet i de jødiske Synagoger, og hvor Jøder modtog det, vilde kristen Guds-tjeneste naturlig afløse de jødiske Ceremonier, som de var vant til. Men ved Gudstjenesten i Synagogerne var Læsningen af Skrifterne ufærdig. Og da de hebraiske Skrifter dannede Forudsætningen for den kristne Tro, vilde intet være mere naturligt end, at de nyomvendte ved deres Sammenkomster begyndte med at læse Profeternes og Apostlenes Skrifter, ledsaget af den nødvendige Forklaring. Og saaledes forholdt det sig ogsaa Apostelen Paulus skriver til Timoteus, 1. Tim. 4, 13: „Indtil jeg kommer, saa giv Agt paa Oplæsningen, Formaning, Undervisningen.“

Og medens det hebraiske gamle Testament og Matthæus Evangelium paa samme Sprog stod til Raadighed for dem, der kendte Hebraisk, og den græske Oversættelse af gamle Testament sammen med Evangelierne og Brevene, der forelaa paa Græsk, tilfredsstillende de græsktalendes Behov, laa det lige for at oversætte Evangelierne og Brevene til de forskellige Sprog, hvor der var Brug derfor, og saaledes blev de hellige Skrifter ogsaa oversat paa Syrisk.

Det er muligt at Arbejdet er udført i Brudstykker og af forskellige Personer, og at der slutelig har fundet en endelig Revision Sted, besørget af kyndig Haand, og at Resultatet heraf foreligger i den saakaldte „Peshitte,“ der betyder den „simple“, og som saaledes bliver Navnet paa den første autoriserede syriske Kirkebibel.

VOR SKOLESAG

set fra den konstruktive Side.

I.

Naar der er Tale om at flytte vor Skole, er der jo mange for og andre imod, og det er ikke min Hensigt i denne Artikel at skrive direkte for eller imod nogen særlig Beliggenhed.

Men om denne Sag vil jeg dog gerne fremsætte denne Tanke: Er det ikke sandt, at der er kun eet Hensyn, der bør tages, og dette Hensyn er: Hvad tjener Skolesagen bedst?

Det synes mig nemlig, at Samfundet ikke har nogen Forpligtelse overfor nogen til at lade Skolen blive, hvor den er, ej heller til at flytte den, hvilket nogle vel mener, og hvilket kan komme til at hæmme sund Tænkning i Sagen. Paa den anden Side bør der tages tilbørligt Hensyn, saa Forandring ikke gøres til Skade for nogen, uden der virkelig er noget vundet derved, som er værd Omkostningen. Der kan være dem, som har bosat sig eller købt Ejendom i den Tanke, at Skolens Beliggenhed ikke skulde forandre, men de kan selvfølgelig ikke tage det for givet, at Skolen er forpligtet til at blive, hvor den er, fordi de troede, at den

vilde det. Der maa gøres Skel imellem en virkelig Forpligtelse og saa almindelig Omhu for ikke at paadrage nogen nogen Skade, som kan undgaaes. Det er da heller ikke en uheldig Ting, at en Skole flyttes, som f. Eks. Thiel College i 1870. Jeg citerer fra Thiel College Bulletin: „In 1870 the people of Greenville, (Penn.) made the Board of Trustees a liberal offer as an inducement to have the college located in their town. The offer was accepted and the college was removed.“ Midland College, som blev flyttet fra Atchison, Kansas, til Fremont, Nebraska, sidste Aar er et andet Eksempel. Disse Skoler har alt saa bestemt Beliggenheden med Tjenligheden for Øje.

Jeg mener altsaa, at der er ingen Forpligtelser. Naar det derfor ikke er et Retfærdigheds-spørgsmaal, maa det være blot et Tjenlighedsspørgsmaal — et Spørgsmaal om, hvad der tjener Sagen bedst. Og for Resten kunde der ogsaa spørges: Har vi ikke større Forpligtelser overfor den store Del af Samfundet, som støtter Skolen, saa vi betænker Tjenligheden, end vi har overfor de faa, som Beliggenheden vil berøre?

Altsaa, det eneste Hensyn, der bør tages er: Hvad tjener Skolesagen bedst?

Det forekommer mig, at der her er en stor Fristelse og et stort Ansvar. Det er nemlig saa let at tage Hensyn til dette: „Hvad tjener mig selv bedst?“ og saa svært helt og fuldt at lade sig raade af, hvad der tjener Sagen bedst. Og det er ikke alene i denne Sag, at dette gælder, men i mange andre Forhold i vort Arbejde i Guds Rige. Vi maa ligesaa gerne se Sandheden, som den er. Vi finder ikke iblandt os den Opofrelse af Selvet, den hele og fulde Hengiven af egen Interesser, som maa til for en virkelig sund Fremgang. Der er for megen Selviskhed iblandt os. Vi trænger til mere Syndserkendelse. Lad os være ærlige og under Bøn forandre os. Og naar vi saa skal afgøre denne vigtige Sag om Skolens Beliggenhed, lad os saa af et oprigtigt Hjerter gøre det kun med det for Øje: „Hvad tjener Skolesagen bedst?“

II.

Enten Skolen skal flyttes eller ej, er der to Ting, der maa ske. Den ene af disse har været drøftet og er ved at ske til en vis Grad, men den bør steds holdes for Øje, saa nogle Ord om den er næppe overflødige. Den anden Ting, synes det mig, har ikke faaet den tilbørlige Omtanke.

Den ene Ting er denne: Vor Skole maa udvides. Jeg mener hermed, at der bør lægges til og forbedres ved Bygningerne, Inventarium, Laboratorium og Bibliotek, og at det Ydre ved Skolen bør gøres mere indbydende. Desuden bør der tilbydes flere Fag. Det er et stort Fremskridt, at fuldt College-Kursus nu er i Udsigt for vordende Studenter (begynder i 1920—21). Naar jeg skriver, at saadan Udvidelse bør til, gør jeg det, fordi jeg er overbevist om, at vort danske Folk trænger til en udvidet Skole. Skal vort aandelige og folkelige Liv fremdeles leve og udvikles, maa vi have en stor Flok af unge, der tilegner sig en højere Uddannelse til deres Livskald, enten det er Landmand, Haandværker, Lærer, Forretningsmand, Læge eller hvad det er, og at de tilegner sig denne højere Uddannelse ikke paa en fremmed eller verdslig Skole, men paa vor egen dansk-luthersk Kirkeskole, saa de ankres fast i luthersk Lære og Liv, og ikke tabes for vor Kirke. Jeg gentager, at jeg anser det for en Livsbetingelse for vor Kirke, at saadanne uddannede unge kommer til at udgøre en større Del af vore Menigheder. I „The Lutheran“ af den 18. September, 1919, staar der: „When it (the church college) ceases

to exist, the Church will cease to be a power in the land.“ („Naar Kirkeskoler ophører at eksistere, vil Kirken ophøre at være en Magt i Landet.“) Skolesagen er en meget betydningsfuld Sag af ofre Penge til, og en Sag, der maa ofres meget til, om vor Kirke skal bestaa i disse verdslige og materialistiske Tider. Og det er en Sag, til hvilken et Pengеоoffer rækker videre for at fremskynde Kongens Ærinde, maaske, end det gør til nogen anden Sag. Det er fra vor Skole, vi skal have vore Ledere. Vi anvender Pengegaver vel, naar vi giver vore unge en Kirkeskole af den bedste Art.

At udvide Skolen betydelig, enten den flyttes eller ej, er noget, der vil koste ikke saa lidt. Der er dem, som mener, at vi bør gøre det, og at Studenterantallet saa vil øges, vel mest af sig selv, som en naturlig Følge. Andre har derimod ment, at vi bør ikke vove at bekoste noget betydeligt, før Studenterne kommer. Der er noget i det. Men jeg tror, at hvis vi venter paa Skolens Udvidelse, før vi begynder at gøre noget direkte for at faa flere Studenter, vil Fremgangen være for langsom og usikker, og hvis vi venter paa flere Studenter, før vi begynder at udvide Skolen, vil det blive endnu mere langsomt og usikkert. Jeg mener derfor, at vi bør gøre begge Dele samtidig. Vi bør samtidig udvide vor Skole, og gøre noget direkte for at faa flere Studenter; og det bringer os til den anden Ting, der maa ske enten Skolen flyttes eller ej, og den er: Vor Skole maa averteres og anbefales, energisk, systematisk og vedholdende iblandt vort Folk overalt, igennem alle vore Blade, ved Møder og overfor den enkelte.

Der er iblandt vort Folk en stor Mængde unge, der for deres egen Skyld og for Kirkens Skyld burde søge videre Skolegang paa vor Skole. Bare dog, de vidste det! Bare dog, de indsaa, i hvilken utænkelig Grad en saadan Skolegang vilde gavne dem! Bare dog Forældre saa, hvorfor de unge ikke bør udsættes for Verdens Magt i verdslige Højskoler, men uddannes under luthersk-kristelig Indflydelse! Det er vor Pligt at anbefale og bekendtgøre vor Skole iblandt dem, til hvis Gavn den er bygget, og at tilskynde dem til at gaa, som vil være bedst tjent derved. Sagen er nemlig den, at disse unge trænger til Skolen, og Skolen trænger til disse unge. Men naar disse ikke indser det, er det da indlysende, at vi maa avertere og anbefale Skolen. Andre lutherske Kirkeskoler i vort Land viste en overordentlig Tilstrømning sidste Efteraar. Nogle Skoler maatte afvise nogle, der søgte Adgang, fordi det umuligt kunde skaffes Plads. Disse andre lutherske Samfund havde systematisk talt Skolesagen. De skrev om Skolesagen. De hensatte en særlig Søndag til at tale til mulige Studenter om Skolesagen. Mon der ikke over en Bank er mindst en Student fra hver Menighed i Samfundet, som for eget Gavn burde studere paa Dana College? Om der var, sig blot een (der burde være flere) fra hver Menighed, og der saa ogsaa kom nogle faa udenfor Menighederne, vilde det udgøre nærpaa 250 Studenter, naar Trinitatis Seminarium medregnes. Det synes, som vi aldrig har faten det er Landmand, Haandværker, Lærer, Forretningsmand, Læge eller hvad det er, og at de tilegner sig denne højere Uddannelse ikke paa en fremmed eller verdslig Skole, men paa vor egen dansk-luthersk Kirkeskole, saa de ankres fast i luthersk Lære og Liv, og ikke tabes for vor Kirke. Jeg gentager, at jeg anser det for en Livsbetingelse for vor Kirke, at saadanne uddannede unge kommer til at udgøre en større Del af vore Menigheder. I „The Lutheran“ af den 18. September, 1919, staar der: „When it (the church college) ceases

to exist, the Church will cease to be a power in the land.“ („Naar Kirkeskoler ophører at eksistere, vil Kirken ophøre at være en Magt i Landet.“) Skolesagen er en meget betydningsfuld Sag af ofre Penge til, og en Sag, der maa ofres meget til, om vor Kirke skal bestaa i disse verdslige og materialistiske Tider. Og det er en Sag, til hvilken et Pengеоoffer rækker videre for at fremskynde Kongens Ærinde, maaske, end det gør til nogen anden Sag. Det er fra vor Skole, vi skal have vore Ledere. Vi anvender Pengegaver vel, naar vi giver vore unge en Kirkeskole af den bedste Art.

At udvide Skolen betydelig, enten den flyttes eller ej, er noget, der vil koste ikke saa lidt. Der er dem, som mener, at vi bør gøre det, og at Studenterantallet saa vil øges, vel mest af sig selv, som en naturlig Følge. Andre har derimod ment, at vi bør ikke vove at bekoste noget betydeligt, før Studenterne kommer. Der er noget i det. Men jeg tror, at hvis vi venter paa Skolens Udvidelse, før vi begynder at gøre noget direkte for at faa flere Studenter, vil Fremgangen være for langsom og usikker, og hvis vi venter paa flere Studenter, før vi begynder at udvide Skolen, vil det blive endnu mere langsomt og usikkert. Jeg mener derfor, at vi bør gøre begge Dele samtidig. Vi bør samtidig udvide vor Skole, og gøre noget direkte for at faa flere Studenter; og det bringer os til den anden Ting, der maa ske enten Skolen flyttes eller ej, og den er: Vor Skole maa averteres og anbefales, energisk, systematisk og vedholdende iblandt vort Folk overalt, igennem alle vore Blade, ved Møder og overfor den enkelte.

Der er iblandt vort Folk en stor Mængde unge, der for deres egen Skyld og for Kirkens Skyld burde søge videre Skolegang paa vor Skole. Bare dog, de vidste det! Bare dog, de indsaa, i hvilken utænkelig Grad en saadan Skolegang vilde gavne dem! Bare dog Forældre saa, hvorfor de unge ikke bør udsættes for Verdens Magt i verdslige Højskoler, men uddannes under luthersk-kristelig Indflydelse! Det er vor Pligt at anbefale og bekendtgøre vor Skole iblandt dem, til hvis Gavn den er bygget, og at tilskynde dem til at gaa, som vil være bedst tjent derved. Sagen er nemlig den, at disse unge trænger til Skolen, og Skolen trænger til disse unge. Men naar disse ikke indser det, er det da indlysende, at vi maa avertere og anbefale Skolen. Andre lutherske Kirkeskoler i vort Land viste en overordentlig Tilstrømning sidste Efteraar. Nogle Skoler maatte afvise nogle, der søgte Adgang, fordi det umuligt kunde skaffes Plads. Disse andre lutherske Samfund havde systematisk talt Skolesagen. De skrev om Skolesagen. De hensatte en særlig Søndag til at tale til mulige Studenter om Skolesagen. Mon der ikke over en Bank er mindst en Student fra hver Menighed i Samfundet, som for eget Gavn burde studere paa Dana College? Om der var, sig blot een (der burde være flere) fra hver Menighed, og der saa ogsaa kom nogle faa udenfor Menighederne, vilde det udgøre nærpaa 250 Studenter, naar Trinitatis Seminarium medregnes. Det synes, som vi aldrig har faten det er Landmand, Haandværker, Lærer, Forretningsmand, Læge eller hvad det er, og at de tilegner sig denne højere Uddannelse ikke paa en fremmed eller verdslig Skole, men paa vor egen dansk-luthersk Kirkeskole, saa de ankres fast i luthersk Lære og Liv, og ikke tabes for vor Kirke. Jeg gentager, at jeg anser det for en Livsbetingelse for vor Kirke, at saadanne uddannede unge kommer til at udgøre en større Del af vore Menigheder. I „The Lutheran“ af den 18. September, 1919, staar der: „When it (the church college) ceases